

blive behandlet paa den billigste Maade, nemlig paa Frisørstuerne, og hvis de behøver faglig Haarbehandling, vil være henviste til at betale en højere Pris for at faa Behandlingen udført i deres Hjem eller andetsteds. Sandheden er endvidere, at man ved at vedtage Lukkebestemmelser for Damefrisørforretninger kun foranlediger et endnu strængere Arbejde for de paagældende Medhjælpere, idet de, hvis Lukning vedtages, utvivlsomt blot vil blive sendt ud af Huset i Stedet for som ellers at udføre Virksomheden paa de paagældende Frisørstuer.“

Hvis det virkelig skulde forholde sig, som af ovennævnte Folketingsmand paastaaet, at Lukkeloven hverken vil glæde Damefrisørinderne, deres Kunder eller, last not least, deres Medhjælpere, vilde det sikkert være mere passende at vente med at lovgive paa dette Omraade, til Kvinderne selv kan gøre deres Mening gældende og befri Mændene for et Ansvar, som de mangler de nødvendige Forudsætninger for at paatage sig.

Den danske Regerings Anerkendelse af det nordiske Møde.

Indenrigsministeren har paa Anmodning af Dansk Kvindesamfund stillet Ændringsforslag til 3. Behandling af Tillægsbevillingsloven om et Tilskud af 2000 Kr. til det nordiske Kvindesagsmøde, som Dansk Kvindesamfund lader afholde i København i Juni.

Kvindes Adgang til Embeder.

—o—

Det af Dansk Kvindesamfund nedsatte Udvalg angaaende Kvinders Adgang til Embeder og Stillinger m. m. havde Torsdag den 7. Maj Foretræde hos Konsejlspræsident og Justitsminister Zahle, der afgav bestemt Løfte om at ville arbejde for Gennemførelsen af en Lov, hvorved der aabnes Kvinder Adgang til Statens Embeder paa de samme Betingelser som Mænd.

I Anledning af Professor Lehmanns Foredrag.

For den, som har følt sig interesseret og beriget af Prof. Lehmanns Bøger og derfor mangen Gang har sendt ham en taknemlig Tanke, var det en ret alvorlig Skuffelse at overvære hans Foredrag i Grundtvigshus. Han udtalte sig her stærkt mistrøstigt om vor Tid og Kultur i det hele taget, det kunde derfor ikke egentlig forbavse os, at hans Syn paa Kvindens Stilling i Nutiden viste sig at være særlig mørkt. Men man maatte undre sig noget over hele Foredragets »fordi — altsaa« — hvis jeg maa kalde det saaledes.

Prof. Lehmann hævder jo først med Styrke det samme som Kvindesagens Førere, ogsaa herhjemme, har fremhævet Gang paa Gang, at hele Bevægelsen er bleven til ved en uafvendelig historisk og økonomisk Nødvendighed, og at Kvinderne ikke paa nogen Maade kunde gøre andet end de gjorde, da Mændene trængte ind paa deres særlige Felter og ved Maskinerne berøvede dem deres Arbejde. Han indrømmer Kvindernes selvfølgeligelige Ret baade til Brød og Arbejde og er klar over, at Skarer af dem ikke kan blive gift. Men hvad er saa Resultatet af disse uforbeholdne Indrømmelser? Efter at have kaldt Kvinderne daarligere Kopier af Mænd, med et Præg af uværdig Imitation, véd Prof. Lehmann kun at henvise dem til legemligt Arbejde og nogle faa Erhverv, som passer til dem, — Sygeplejersker, Lærerinder for smaa Børn — altsaa til at vende tilbage til ældre Tiders Forhold. Han siger selv, at han ikke har noget Raad at give i den nuværende Forvirring, og af positive Forslag har han da ogsaa kun et, at der skal skaffes Statistik, oprettes et Laboratorium til Undersøgelse af, hvad Kvinder evner og ikke evner. Det vilde vel blive til en Kommission, — dem er vi jo vant til her i Landet, og denne kunde utvivlsomt ogsaa gøre Nytte, naar den fik tilstrækkelig af Tid og Materiale til Raadighed, men hjælpe Kvinder til Brød og Arbejde vilde den absolut ikke, — tværtimod. En værdifuld Hjælp kunde maaske findes, hvis Ægteskabet blev gjort tryggere og mere tidssvarende for Kvinderne. Dersom Hustruens Umyndighed blev fuldt afskaffet, dersom Moderen fik Raadighed over sine Børn, og dersom Ægteskab i det hele taget blev begun-

stiget af Stat og Samfund f. Eks. ved Lettelse i Skat og offentlige Byrder, ved Moderstøtte til Børneopdragelse el. lign., — ja derved vilde der rimeligvis skabes en virksom Modvægt mod den Erhvervs-Konkurrence, hvorover der nu klages saa stærkt. Og den bekendte Anke mod Kvindebevægelsen, at den svækker Sansen for Moderkaldet, vilde saa maaske endeligt og velfortjent forstumme. Gid de Lærde i det hele taget kunde tro noget mere paa Livet og dets store Værdier, som sandelig ikke er saa skøre, at de gaar itu paa Grund af nogle Forandringer i ydre sociale Forhold. Naturen vogter og støtter jo sine store **Formaal** med evige ukuelige **Kræfter**, — men Menneskers Pligt er det ganske vist at gøre Kaarene i den ydre Verden taalelige for disse **Formaal**.

Prof. Lehmann har dog utvivlsomt Ret, naar han saa stærkt peger paa dette, at Konflikten mellem Moderkald og Selverhverv er Kvindesagens egentlige store Vanskelighed, — ja, vi føler vist alle mere eller mindre, at her ligger den væsentlige Opgave baade for dette Slægtled og det næste. Men i denne Forbindelse er der dog Grund til paany at minde om, at vi Kvinder ikke er til *alene* for Slægtens Skyld. Vi er Mennesker, og intet Menneske faar Livet kun for at tjene et Naturformaal, hvor vigtigt end dette er. At udvikle sig, arbejde efter sin særlige Evne og Lyst og gennem sit Livs Kampe og Erfaringer i Frihed at vælge, hvad man kan give sin inderste Vilje, det er vor Ret som det er Mændenes. Der er andre Synspunkter end det antropologiske. Og umuligt er det ogsaa i vor Tid, hvor alle Kræfter brydes, men hvor samtidigt den sociale Samfølelse gennemtrænger Sindene som aldrig før, at holde Halvdelen af Folket tilbage i en svunden Tids Tankegang og i ensidige Familieinteresser. Vi er Folk af vort Folk, vi føler os aandelig talt ved Mændenes Side, enten de forstaar det eller ej.

Naar en betydelig Mand som Prof. Lehmann fremsætter sine alvorlige Tanker om vore alvorlige Forhold, er det en Selvfølge, at vi nøje overvejer hans Ord og søger at drage den bedst mulige Lære af dem. Men at vi derfor skulde tabe Modet eller lade Hænderne synke fra det stillfærdig-energiske Arbejde, vi hidtil har viet vore Kræfter, er der saa vist ingen